

Prezenta
PUBLICATIA
CLUBULUI DIN ARAD

conversatia

Anul I, nr.1, 31 martie 1990

Prețul unui exemplar 5 lei

°CONVERSAȚIA este pentru destindere,adică pentru stabilizare.

°Nu seamănă cu alocuțiunea,cu libația,cu diatriba.
Conversația depinde pur și simplu de CONVERSAȚI.

°Puțin mai frivolă decât dialogul. Poate mai tolerantă. Nu
este enația umorilor conversanților,că a INTELIGENȚEI lor.

°Dacă-i adevărat,cum se spune,ca puterea absoluta corupe
ABSOLUT, putem să ne închipuim ușor cum ajunge un dialog
prea sobru sau prea viril la consens,adică la totalitarism.

°VISĂM ca spiritul public să nu revină prea curînd
la păcatele lui originare: patetismul,grandilocvența,
prostul gust.

°CONVERSAȚIA are, fără doar și poate,inamici:
indivizii brutali,pe care îi plectisește și
indivizii plecticoși,pe care îi abrutizează.

°O CONVERSAȚIE care se
respectă nu ia act
-poate doar în subsidiar-
de prostia PROȘTILOR,

face însă adesea caz
de prostia deșteptilor.

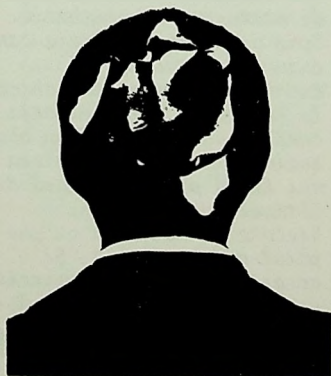
°ȘI DACĂ dogmatismul
e aberația conversației,
să nu fie SCEPTICISMUL
tocmai vocația ei ?

PROȘTIA ÎN VIAȚA PUBLICĂ

Intr-unul din numerele
noastre trecute vorbeam
despre starea bolndvicioasă
a publicisticii românești și
îndeosebi a celei politice.
Ne întrebam atunci: care să
fie cauza acestei stări? o
și disproporția dintre
mijloacele intelectuale și
năzuința de a înfățișa ceva
în viața publică? o și
năzdrăvănia copildrească a
unei societăți tinere
chemată la o viață prea
matură pentru puterile încă
necoapte ale multora?

In privința acestor
întrebări, cari merită; după
părerea noastră; toată
atenția oamenilor de știință,
găsim oarecari lămuriri
într-un interesant articol
al d-lui Paulhan, publicat
în "La revue politique et
litteraire" din Paris sub
titlul: Despre prostia la om
D.Paulhan își cercetează
obiectul din două puncte de
vedere: prostia din punct de
vedere intelectual, adică în
idei, și prostia din punctul
de vedere temperamental,
adică în fapte. Deocamdată
vom căuta din punctul de
vedere întii ce ne trebuie
Mai întii, prostia este,
după acest autor, "mai mult
un chip de a înțelege rău

ce este o campanie electorală ?

conversatie
cu **JLR**
Domnul

JEAN-LUC RIVIERE

din partea
"ASOCIAȚIEI DIN NANCY
DE AJUTOR pentru ROMANIA"
(A.N.A.R.)

R.- De cînd datează
interesul d-vs. pentru
țările din Est ?

J.L.R.- Am 31 de ani.

(urmare în pagina 2)

(urmare în pagina 9)

Delegația A. N. A. R. DIN NANCY: Jean-Luc Rivière (centru), J. Morissau (stînga), A. Clavert (dreapta)

(urmărire din pagina 1)

De mai bine de 15 ani mă interesează țările zise din Europa de Est. Sînt țări europene. Faptul ca li se spune Europa de Est se datorează, după părerea mea, rațiunilor geografice și nu celor politice. Eram convins că într-o zi sistemul comunist est-european se va prăbuși. Cînd i se vorbea despre perenitatea sistemelor politice, Jean-Jacques Rousseau rîspundea:

"Roma, Atena, Sparta, toate s-au năruit." Nici un sistem politic deci nu e făcut să dăinuie. Am vrut să pun în acord convingerea mea cu faptul concret. Cît despre România, am descoperit cu plăcere că între Europa Centrală și cea balcanică, între slavi, unguri și turci există poporul român și că România nu era numai franco-lilă, ci și francofonă. În

plus, românii au făcut cel mai frumos cadou cu ocazia bicentenarului Revoluției Franceze prin declanșarea Revoluției Române din decembrie și repunerea în circulație a faimoasei devize "Liberté, Egalité".

R.- Există un sentiment de culpabilitate în legătură cu abandonarea de către Occident a micilor țări din Est la masa tratativilor?

J.L.R.- Europeanii au reproșat guvernelor de-a lungul anilor tăcerile vinovate față de statu-quo-ul postbelic. Spre deosebire de aceia care erau entuziasmați că lucrurile s-ar putea schimba în Europa de Est, ceilalți considerau că exista un bloc socialist care garanta cea mai lungă pace europeană din ultimele două secole.

Fiecare se mulțumea cu propriul modus vivendi. Și aceasta pentru că guvernele erau incapabile de a depăși

această stare de fapt. Ceea ce știu e că oamenii în Franța n-au înțeles de atîția ani aceste tăceri vinovate față de situația țărilor din Est. Ei au respins atitudinea de tăcere a guvernelor lor.

Văzînd revoluția română în direct la televizor, aceasta i-a emoționat și mobilizat instantaneu, iar ajutoarele umanitare au avut în acest fel maximum de eficacitate.

R.- Ce anume v-a determinat să inițiați ajutoarele umanitare și culturale, în calitate de șef al cabinetului primarului din Nancy și de membru fondator al A.N.A.R. ? De ce ajutați atît de intens Franța, România? Exista grupări politice care afirmă că o faceți cu un anumit scop.

J.L.R.- De ce această împrecizie: "există grupări politice ?" Nu puteți

(urmărire în pagina 12)

DOINA CORNEA

MEDITAȚIE ASUPRA POSIBILITĂȚII UNEI RENAȘTERI SPIRITUALE

Conform unei opinii curențe, extrem de pesimiste n-ar fi posibilă nici o soluție venind din interiorul spațiului nostru, în vederea redresării spirituale și sociale a țării.

Este o viziune pe cât de comodă pe atât de falsă și de periculoasă. Ea servește doar interesele celor ce vor să mențină starea actuală de lucruri, ale celor ce se tem de adevăr și de forța creatoare a vieții și a spiritului.

Credința noastră, dimpotrivă, este că în cumplita derivă în care sintem, nici o schimbare nu poate veni și nu poate fi acceptată din afară. Dacă dorim o schimbare a destinului nostru comun, nu înțevodem decît o singură sansă: o remodelare pornită din interior...

Dar care interior? Cel social? Cel individual? Poate exista societate fără indivizi? E limpede că această remodelare trebuie să pornească din interiorul interiorului: de la individ. Ea va fi cu atât mai temeinică cu cît va avea rădăcini mai adînci în noi, cu cît se va orienta mai mult spre revizuirea vieții noastre interioare, mutilată de agresiunea atîtor idei ce ne-au fost impuse cu sila. Va fi cu atât mai temeinică cu cît vom încerca să punem de acord atitudinile, actele vorbele, gesturile noastre, cu "interioritatea" noastră, cu adevărul valorii sădit în ficcare din noi.

Poporul român trăiește, de vreo patruzeci de ani, în scădere spirituală, tocmai datorită faptului că, după

atîtea compromisuri și falsuri acceptate, a pierdut sensul existenței și orientarea înspre Adevăr.

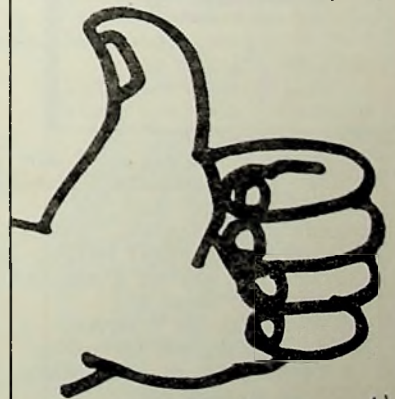
Dar pierderea valorilor, pierderea adevărului, înseamnă devitalizare, sterilitate, lipsă de speranță, de afectivitate, de creație.

Întrebarea e: cum să regăsim calea spre spiritul nostru uitat și neglijat, spre acea stare interioară de autenticitate și puritate, fără de care viața își pierde calitatea; cum să regăsim drumul spre "noi însine"? În această operă de restaurare spirituală-- și dacă ar avea tăria să renunțe la rusinosul pact cu puterea, plătit cu atîtea lășități și compromisuri - în primul rînd ar fi chemați intellectuali să joace un rol monitor, deoarece au acces la idei și concepte.

Pornind spre regăsirea "interiorității" noastre uitate, ar fi poate bine să plecăm de la adevărul nostru cel mai simplu - așa cum ne învăță înțelepciunea orientală, dar și tradiția noastră hesychastică (exerciții purificatoare cu concentrare asupra inimii) pe care, mai demult, călugării noștri o practicau întru întărirea lor spirituală - să plecăm de la pulsațiile inimii, de la ritmul ei cel mai firesc, nealterat de nici o tensiune venită din exterior. Acest ritm netensionat, această "rugăciune a inimii", cum o numește Anton Dumitriu, blîndă și ușoară, este poate lungimea de undă la care am fost chemați să trăim, este adevărul nostru cel mai simplu și izvorul vieții spirituale, este ceea ce M. Eliade numește

centrul nostru. Acest ritm, să ne obișnuim să-l actualizăm cît mai des, mai ales, în momentele noastre dificile. El va constitui criteriul sau proba regăsirii noastre spirituale va fi indicele de puritate și de adevăr al trăirilor noastre, sau cel de alarmă în fața inautenticului strecurat în miezul ființei noastre. Redescoperind această cale spre "noi însine" am descoperi poate și consonanța ce există între noi și marile adevăruri ale vieții și ale cosmosului, în ultimă instanță, între ființa noastră și "divin", redobîndînd credința care ne-a fost, și ea, răpită.

Lăsînd însă la o parte aceste intuiții cu o valoare prea subiectivă și încercînd să definim, în termeni mai raționali, aceasta "interioritate", am spune că ea este "esența noastră umană" în împlinirea ei de adevăr, de spontaneitate (libertate), de creativitate și de afectivitate. Alterînd-o, prin acceptare de "corpuri străine" în substanța ei, ne alterăm adevărul, ne alterăm libertatea, dragostea și izvorul creator al devenirii noastre. Cu alte cuvinte, ne

(urmare în pagina 4)

secătuim.

Nici nu ne dăm seama cât e de periculoasă, atât pentru viața noastră launtrică cât și pentru cea socială, acceptarea acestor "corpuri străine", fie că se numesc invidie, ură, orgoliu sau ipocrizie, minciună, lășitate, frică. Orice fals cum ar fi acceptarea, din teama, a unei gândiri sau concepții ce nu ne reprezintă - ne înstrăinează dându-ne un alt chip, mai puțin uman; dar orice fals ne distruge, în același timp bucuria și armonia noastră launtrică, șirească. Și apoi ne întrebăm mirati, de ce nu sîntem fericiți. Sîntem uimiți cum de viața noastră și-a pierdut clanul, speranța, calitatea; cum de ne simțim atât de blazați, atât de îmbătrîniți. Nu ne dăm îndeajuns seama în ce măsură frica de a fi "noi înșine", cu alte cuvinte trădarea adevărului launtric din lășitate sau interes, ne ucid viața interioară, ne paralizază gândirea, curajul creativitatea, reducîndu-ne, în cele din urmă, la dimensiunea noastră pur vegetativă.

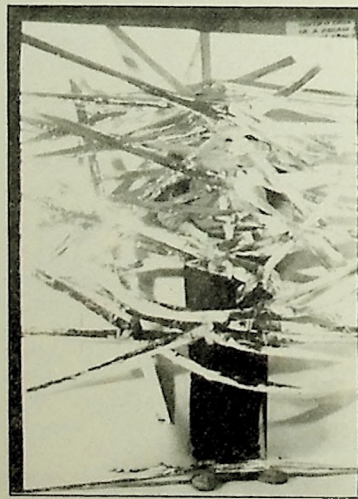
Se pot oare calcula efectele dezintegrării spirituale a indivizilor la scara unei colectivități? Ruinarea unei vieți interioare individuale înseamnă, implicit, scăderea calitativă a întregii societăți. Neapărîndu-ne ființa spirituală, e ca și cum am refuza, individual, să acordăm o șansă de supraviețuire comunității, neamului, din care facem parte. "Mîntuirea" sau "pierzania" nu vin deci din afară, și o comunitate umană "se mîntuiește" sau "se pierde" din interior, prin indivizi. Din acest motiv, fiecare din noi ar trebui să se simtă de două ori responsabil: de o parte, față de sine, de devenirea sa launtrică; de altă parte, față de neamul său.

În consecință, ca un

prim pas, dar totodată și ca un imperativ categoric, se cere reasezarea noastră în adevăr și în autenticitate. Numai redînd spațiului nostru interior adevăratele sale dimensiuni, numai așa se va schimba ceva în viața noastră comună. Numai eliberîndu-ne, în interior de falsuri, de lășități și de teamă, vom redobîndi libertatea după care tînjim. Odată instalați în adevăr, în centrul nostru spiritual, ne vom simți apărați, vom fi mai puțin vulnerabili, viața noastră va capata o orientare care ne va feri de toate înstrăinările și ne va da tăria să înfruntăm toate agresiunile. Această transfigurare interioară, în împrejurările istorice actuale, este un act de rezistență și de adevărat patriotism. Nutrim speranța că mulți dintre noi vom reflecta asupra acestor lucruri și nu vom refuza să acordăm neamului nostru, supus atîtor încercări, această minimă șansă de "mîntuire", prin sporul de spiritualitate pe care individual îl aducem redevenînd "noi înșine", vii, creativi și liberi;.

7 mai, 1984

Doina Cornea

Happening martie 1986

PȚA

SCRISOAREA
DE CONTESTATIE 1

Tovarasе Rector,

Subsemnatul, Luca PITU, lector doctor la Catedra de Limba si literatura franceză și de Limbi slave, vă aduc la cunoștință următoarele: 2

Prin adresa nr. 100 din 25.08.1989, la recomandarea Catedrei de Franceză și a Consiliului profesoral al Facultății de Filologie, nu voi mai putea activa în învățămîntul superior "ca urmare a restrîngerii activității didactice la Facultatea de Filologie". De aceea doresc să cer conducerii Universității, prin prezenta contestație, reexaminarea cazului meu, și, în consecință, reintegrarea în învățămîntul universitar, pe postul ce l-am ocupat pîna acum, din următoarele motive, pe care le voi enumera îndata:

1. Pentru valoarea și pregătirea mea profesională și științifică.

Știu că lauda de sine nu e binevenită în societățile umane. Știu asta. Dar Plutarh m-a învățat, într-unul din textele sale din *Opere morale*, ca în cîteva cazuri speciale - și mai ales atunci cînd este deșădat, calomniat sau persecutat - omul poate, și trebuie, să-și releve singur meritele sau înaltele calități. Aceasta se pare că este în momentul de față situația mea, așa cum vă voi semnala respectuos în rîndurile de față. Vă reamintesc deci că am susținut un doctorat strălucit la Universitatea din București, din juriul de doctorat făcînd parte o lingvistă de talie europeană precum doamna Maria Carpov, ▶4

o specialistă în istoria literaturii ca doamna Angela Ion, iar conducătorul tezei nu a fost altul decât semioticianul de talie mondială Paul Miclău. L-am susținut înaintea tuturor colegilor din generația mea și chiar a câtorva din foștii mei profesori și actuali colegi. Vă mai reamintesc că, prin contribuțiile mele, publicate în reviste de specialitate din țară și străinătate - Cahiers roumains d'études littéraires, Caete critique, Agora, două suplimente A.U.1 Les Cahiers Pierre Louys -

sau prin volumele la care am fost coautor sau colaborator (Direcții în critica și poezia franceza contemporana, Junimea 1983; Perpessicius, Editura Eminescu, 1989; Cultură și societate, sub îndrumarea istoricului Al. Zub, mereu în curs de apariție la Editura Științifică) m-am afirmat în câmp cultural și științific ca un prestigios specialist în teoria literaturii, poezia, istoria literaturii sau hermeneutică teoretică și aplicată. Vă mai aduc, de asemenea, la cunoștință că eseurile mele publicate în românește au fost semnalate și comentate elogios de toată presa literară a țării că sînt considerat o speranță a eseului postbelic. Trebuie să mai pomenesc, în situația mea actuală de calomniat, defăimat, persecutat, că la baza valorii mele științifice și profesionale stă, alături de inteligența critică și pasiunea pentru lectură, accesul la patru limbi moderne (franceza, engleza, germana și spaniola) și la spiritul a două clasice, latina și greaca. Despre foarte bunele mele raporturi cu alte discipline umaniste ca istoria filosofiei, istoria culturii, ori cu discipline aride ca logica și epistemologia pot mărturisi colegii de la Facultatea de Filosofie din

Lași, dar și autorități incontestabile din țară, precum elenistul Petru Creția, filosoții Gabriel Liiceanu și Andrei Pleșu, eseistul Alexandru Paleologu sau matematicianul Solomon Marcus. S-a spus în jurul meu - și în tristul moment de față mă văd silit să trec peste orice modestie și să accept cu demnitate aserțiunea - că un specialist ca mine ar face cinste oricărei Universități din Occident și din lumea civilizată. S-a mai spus că, la Catedra de Franceză, doar doamna Maria Carпов, lingvistă de dimensiune europeană, și domnul Al. Călinescu mi-ar mai sta înaintea, superiori pe plan intelectual și științific.

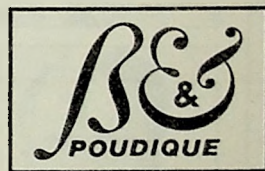
2. Pentru valoarea și pregătirea mea didactică.

Ele au fost dovedite cu prisosință în cursul anilor de seminăriile și cursurile ținute atât la secția de franceză cât și la facultățile neșcolare, de interesul și dragostea cu care studenții le-au urmat: unii dintre ei sînt astăzi specialiști și își recunosc datorită față de mine. E de ajuns să-l menționez pe

gînerele doamnei Paiu, pe Aurel Dumitrascu, pe Liviu Antonosei, pe Valeriu Gherghel ori pe Dan Petrescu. Am ținut numeroase lecții deschise în cursul lungii mele activități didactice, și registrele de procese-verbale ale catedrei pot da seamă nu numai de înaltele aprecieri de care s-au bucurat aceste lecții din partea colegilor, cât și de semnificația lor de eveniment și de stimulent pentru unii din ei.

3. Pentru activitatea mea social-obștească.

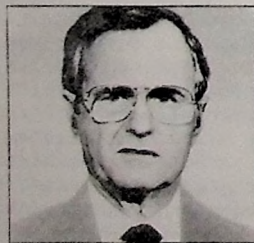
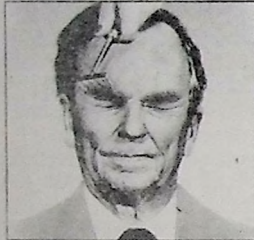
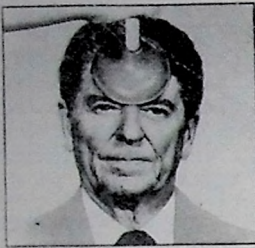
Menționez că m-am achitat totdeauna corect de obligațiile de acest gen care au încumbat Catedrei de Franceză sau Facultății de Filologie: paza la căminele studențești, munca patriotică, deplasare în alte centre pentru conferințe, concentrări la armată ș.a.m.d. Am fost cîtiva ani în colegiul de redacție al revistei Opinia studentească, am activat un an în cercul de studii al veteranilor revistei Dialog, am luat parte la Serile Dialogului³ sau la ședințele Cercului de Filosofie de la Casa Tineretului și Studenților.

Primul Boutique
Primul Poudique
In curs de legalizare

4. Ședința de catedră din iunie trecut, prin care, chipurile, s-a recomandat scoaterea mea din învățămîntul superior era incompatibilă cu orice fel de etică, inclusiv cu etica și echitatea socialistă, și în flagrantă contradicție cu normele de funcționare ale

(urmare în pagina 8)

mica industrie politica

OVIDIU PECICAN

COMUNISMUL DE AZI,
CAMELEONISMUL DE MIINE

Trebuie să-l credem pe Lenin atunci când afirmă: "Comunism înseamnă electricitate!" Formularea aceasta; sinistră în lapidaritatea ei simplificatoare, reda ceva din modul brutal și abrupt în care sistemul a tratat, tratează și va trata în continuare viața și lucrurile lumii noastre. Ale lumii terestre în general, de vreme ce pentru sine altă lume nu există. Dar pomenind cuvintele domnului Ulianov n-am făcut decât să dăm o șansă optimiștilor. Ceaușescu a demonstrat-o într-un chip neechivoc și, în felul său, exemplar: comunism poate exista și în absența electricității. Marx afirmase că revoluțiile socialiste vor izbucni în cele mai înaintate state capitaliste. Intreaga operă teoretică și practică a lui Lenin nu făcuse decât să-l contrazică în acest punct esențial. Revoluțiile socialiste explodau, iată, în țările semi-barbare ale răsăritului. Mizeria întindea o punte către totalitarism, sprijinită pe o ideologie glisantă.

Eșafoadajul teoretic al proiectului utopic marxist afișa o fațadă ademenitoare: egalitatea tuturor membrilor societății. Lipsea, însă, miezul intelectual pus în joc, de pildă, în slujba aceleiași idei, de creștinismul primitiv. Departe de a se demonstra că principiul egalitarismului favorizează libera dezvoltare și afirmare a individului, s-a găsit în el un argument al frindării și chiar înghețării oricărei tentative de edificare susceptibilă de a sparge crusta multimilor înghețate. Și aici Ceaușescu a inovat: el a împins tactica și strategiile sistemului spre o exacerbare a tuturor tendințelor anterioare, umbrind siluetele - totuși,

masive - ale modelelor sale. Așa s-a ajuns la un socialism fără Marx, la un soi de construcție socială de genul faimosului patrat alb malevician, fagocitându-și fondul alb. Fără electricitate, fără Marx, comunismul a fost stăpîn la noi vreme de mai multe decenii. Iar dintr-un anume punct de vedere, Ceaușescu însuși n-a fost mai mult decât produsul unei erori de genetică socială. Boala lui a numit-o Erasmus și înainte de acesta, anticii latini. STULTITIA ! Prostie și nebunie, deopotrivă; într-o măiastră inganare. A face din Ceaușescu un simplu paranoic este lipsit de luciditate. Încă mai străbat societatea noastră, meteoric și jovial, puzderie de ceaușești minusculi. Căci Ceaușescu n-a fost altceva decât un caz selectat de Destin din conglomeratul de stuți ai comunismului de pretutindeni și pus sub lupă. Pentru cei trei evoluția sa rămîne exemplară, desigur, nu mai mult decât a altor lideri răsăriteni (cu unele nuanțe) cu totul particulare). Or, astfel stînd lucrurile, în măsura în care cazul fiului lui Andruța e mărturisitor pentru avaturile comunismului și pentru miile de înși croiți după aceleași tipare (mai puțin norocoși în avîntul lor spre culmi), a te întreba despre viitorul sistemului - aici și aiurea - nu poate suscita decât un răspuns. Dispariția unui specimen nu anulează tiparul. Dispariția comunismului este încă discu-

ism

tabilă, să-l credem pe Zinoviev. Nu numai că în dorința sa de supraviețuire, el este dispus să renunțe la ideologie, la cele mai felurite suporturi ale sale de până ieri, dar, cameleonismul său îl ajută la uluitoare exerciții de adaptare. De la Marx la Lenin, de la Lenin la Stalin, de la Stalin la Ceaușescu, în poșida apropiierilor de esență, salturile sînt spectaculoase. Intre teza "partidului-centru vital" de ieri și pluriuni-partidismul propus zilei de azi se întrezăresc semnificative continuități. Se iscă întrebarea: cum poți distinge comunismul sub metamorfozele și camuflajele sale de circumsitanță? Prin analiza lucidă a practicii și strategiei. Mai mult decît o doctrină coerentă, cum ne părea odinioară, comunismul viitorului (apropiat? îndepărtat?) ni se recomandă drept un ansamblu de metode și un arsenal, bine pus la punct (deși recurent), de tehnici. Coerența morală,

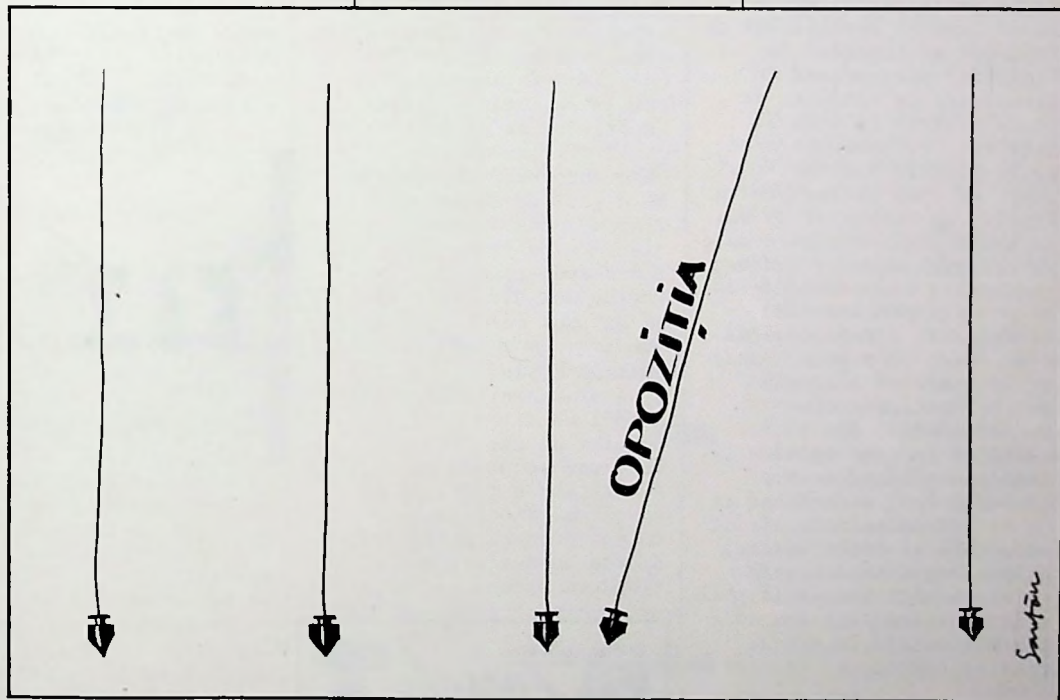
competența, profesionalismul nu pot fi simulate. La fel, vechile moravuri (felicitări, adeziuni, aplauze, intoleranță, refuzul dialogului, marșuri asupra capitalei) nu se schimbă, indiferent de haina care le acoperă. Într-un cuvînt, toate acestea, împreună cu formele cele mai diverse de represii, țin de mijloacele comunismului cameleonic. Cineva mai puțin atent asupra dinamicii sociale și politice din ultima sută de ani ar putea avea naivitatea de a exclama: "Bine, dar de unde poți ști că e vorba de comunism și nu despre fascism?" Falsă punere a problemei. Și fascismul și comunismul sînt forme ale aceluiași proiect totalitar și extremist pe care l-am trăit ieri, cu care ne confruntăm azi și de care sperăm că ne va izbăvi ziua de mîine.

PROCLAMATIA DE LA TIMISOARA
ne exprimă și pe noi în toate
punctele enunțate.

CLUBUL din ARAD

calomniat, deșaimat,
persecutat

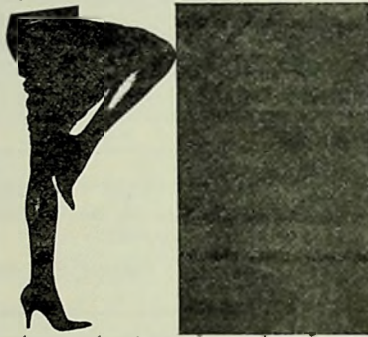
(urmare din pagina 5)

oricarei institutii culturale sau stiintifice. A fost o ridicola parodie a sinistrelor sedinte de excludere din odiosul deceniu stalinist. Ma explic: s-a anuntat in ultimul moment si in mare taina, fixata fiind in chiar ziua in care colegii de prestigiu ai Catedrei de valoarea doamnei Carpop sau a istoricului si criticului literar Al. Calinescu aveau examene si, deci, nu puteau veni sa-si spuna cuvintul. Mi s-a spus dupa aceea ca tovarasul decan al Facultatii de Filologie primisc dispozitii ferme⁴ de la conducerea unei institutii extrauniversitare ce-si are sediul pe strada Triumfului, nr.6, sa manipuleze cu orice pret sedinta⁵, si sa obtina numaidecti condamnarea mea de la baza, oricât de vitejește m-ar fi aparat colegii. Nu a fost nevoie.

Din restrinsul grup de persoane ce au fost chemate la sedinta in dimineata aceea faceau parte mai cu seama Membrii Serviciului de Protocol al Catedrei de Franceza, specialisti in operatiile de curatire de genul aceleia ce urma sa aibe loc. Le pomenesc aici pe tovarasele A.S. si P.S.⁶ care, nu e un secret pentru nimeni, au compus si tradus faimoasa scrisoare prin care un cetatean francez indemna conducerea Universitatii sa nu permita plecarea in strainatate a sociologului Mihai Dinu Gheorghiu, unde ar fi urmat sa conteste marile realizari ale socialismului. Cum v-a semnalat la timp oportun si domisoara Claudine H., tovarasa P.S. a incercat si cu ea citeva siretlicuri de provocare si compromitere, propunindu-i sa-i scoata corespondenta personala prin valiza diplomatica sau sa-i schimbe valuta la negru, ceea ce contravine legilor romane

Va aduc la cunostinta cu aceasta ocazie ca deja de

la inceputul anului trecut campania de defaimare a persoanei si a activitatilor mele era in toi. In repetate rinduri doamnele de la Protocol, adica tovarasele M.P. si P.S., au spus cui vroia sa le auda ca sint un iresponsabil, un maniac sexual si un nebul, si ca urma sa fiu zburat de la catedra. Cui vroia sa le asculte: inclusiv lectoritei franceze, inclusiv studentilor, inclusiv unui cetatean american de origine romana, d-lui Dumitru Ancuta intilnit de tovarasa P.S. in trenul de Timisoara. Nu a fost de mirare atunci, in

ianuarie trecut, cred, ca studenta I.O. din anul III filo, era auzita spunind colegelor in recreatie ca voi fi in curind efectat din invatamint si ca roseste la auzul termenului francez de onto-theo-phallocentrisme. Nu a fost de mirare mai tirziu, cind, intr-o discutie pe Triumfului, 6, i s-a spus studentei Irina Cretu, tot din anul III Filo ca de Luca Pitu vor scapa imediat. Cu aceeași ocazie maiorul Bostan, cred, i-a spus studentei umatoarele - despre un alt profesor admirat de ea: "Si de ... asta vom scapa in curind!" Avertizind-o totodata sa nu-si mai frecventeze o colega evreica pentru ca, striga dumnealui, "este o jidoavca nebuna si imputita"

Revin la intilnirea din tren a tovarasei P. S. cu cetateanul american Dumitru Ancuta. Acestuia i s-a mai spus de catre stimata tovarasa ca sint maniac sexual⁷, ca literatura franceza e o literatura decadenta, m-a pervertit si fac parte la Iasi dintr-un grup de homosexuali, ca desenez sexe la studenti pe tabla. Aceasta imi reaminteste o mai veche insinuare a tovarasului colonel Botirlan veche de vreo zece ani, dar mereu catre persoane terte, caci nu a avut curajul niciodata sa mi-o spuna in fata. Ceea ce dovedeste cu prisosinta ca asemenea calomnii fac parte din recuzita cu care sint sicanate persoanele incomode celibatariei, neoportunistii, modernistii. In aceeași perioada, un coleg de-al tovarasului Botirlan o intreba pe o studenta ce urma sa plece in Franta daca e adevarat ca la Filologie "Al. Calinescu si Luca Pitu sint modernisti". In aceeași perioada, un vecin de-al lui Valeriu Dobrinescu, binecunoscutul istoric, il intreba pe acesta daca este prieten cu mine si daca e adevarat

n r o

ca sint "sectant, legionar si homosexual". In aceeași perioada, d-l profesor Todossia, rector al Universitatii, m-a chemat sa-mi spuna ca a primit de de la cineva din catedra sesizarea ca as face parte dintr-o secta interzisa.

(urmare in pagina 10)

urmare din pagina 1

decît a nu înțelege de loc, și mai adesea ea se manifestă sub forma pretenției. Pretenția ne lovește prin contrastul între ceea ce ni se anunță și ceea ce ni se dă în adevăr."

Tată unul din vîștile cari se manifestă mai des în viața noastră publică. Să luăm de exemplu o foaie politică, fie ea de orice culoare politică. Ce ni se anunță? După titula ei, foaie economică, politică, comercială, literară etc., ne așteptăm să vedem aici niște deosebite vederi asupra atîtor însemnate chestiuni dezbătute și cercetate cît mai adînc posibil. Ce ni se dă? Mofturi, vorbe goale, o frazeologie extravagantă și imposibilă și o vădită ignorare a tuturor chestiunilor propuse în dezbateri.

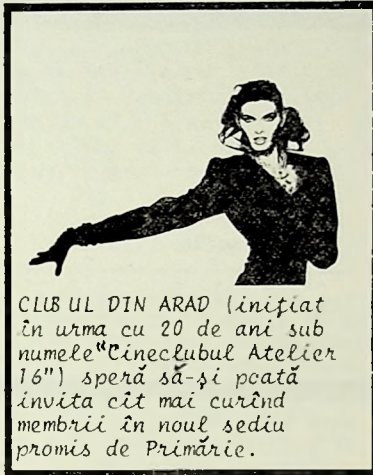

luciditate în politică
sobrietate în afaceri
claritate în dragoste

Nu e vorba, obiectul de care se ocupă, în articolul său, d. Paulhan, adică prostia, nu are să dispară niciodată din lume, după faimoasa vorbă a poetului: prostii mor, dar

prostia e nemuritoare. Ceea ce trebuie să sperăm însă e ca această slăbiciune, caracteristică omului, să rămână individuală și să se amestece cît mai puțin în viața noastră publică.

I. L. Caragiale

CLUBUL DIN ARAD (inițiat în urma cu 20 de ani sub numele "Cineclubul Atelier 16") speră să-și poată invita cît mai curînd membrii în noul sediu promis de Primărie.

INOCENȚĂ LOCO

Vom informa în curînd Primăria despre bolile la care putem accede, prin escaladarea murdăriei din oraș, unde se pot vedea cadavre de pisici și cîini victime ale accidentelor de circulație; șobolani și șoriceii care nu prezintă urme de violență.

După păduchi, vine și holera (înfloritoare în vechiul regim). Vom mîi cunoaște poate tifosul, malară sau ciurma? Oricum, șobolani, gîndacii și țînțarii sînt printre noi.

Observatorii politici locali (mai puțin inocenți decît noi) pronosticează o abținere record de la primele urne democratice. Lozinca lor? "Nu votăm să ne-amuzăm".

Dacă nu prea umblăm la buget, să umblăm puțin la

numele străzilor. Cu precauție însă. Eroilor insuficient verificate ar trebui poate să le preferăm personalități care au trecut proba timpului.

MAI AȘTEPTĂM
O STIRĂ PENTRU
ADMIRATORII LUI SĂȘATO.
Recent la București a avut loc o manifestare a nevăzătorilor. Pe lângă revendicările sociale comune semenilor handicapați, una politică. Orbii doresc reprezentare în Parlament. O.K!

CONDIȚIONALUL CONSTRUCTIV.

Dacă ziarul "Adevărul", condus de ruda d-lui Căzimir Ionescu, ar ceda puțin din importanța tiraj, am putea citi a doua zi proza dezbaterilor parlamentare, fără să ne mai chinăm nopțile, la televizor.

CONDITIONALUL OPTATIV.
Dacă nu...continuăm...

ROMPRES DIXIT

(Apud A. F. P. 18 martie)

per trebuie să fie "în întregime reinnoit", dar va rămîne majoritar ca forță de stînga militînd pentru reinnoirea socialistă în politica românească" afirmă fostul prim-ministru Ilie Verdeț.

Întrebat despre participarea per la campania electorală pentru alegerile din 20 mai, domnul Verdeț exprima ideea că există formațiuni politice ca F.S.N. care pot realiza un larg consens popular fără ajutorul per. În continuare, el precizează și alte formațiuni noi, la fel de interesante cum ar fi "Partidul Roman pentru o Noua Societate" (P.R.N.S.) pe ai cărui animatori îi cunoaștem.

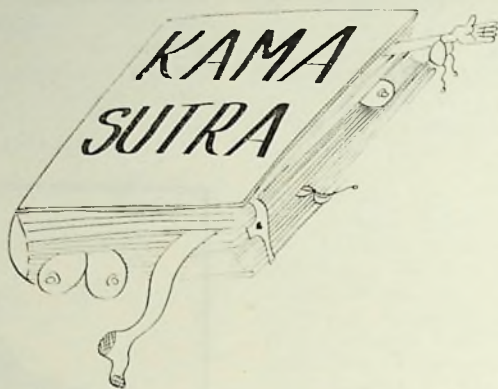
Făcînd o discretă anchetă ceva mai tîrziu am aflat că două colege, tovarăsele M.M. și M.P. își disputau cu energie "maternitatea" fericitei sesizări, cu toate că toată lumea îl suspecta pe colegul C.P., actualul director al bibliotecii române din Paris.

De ce oare această înverșunare a membrilor Serviciului de Protocol împotriva mea? O și care pentru că, fidel sentimentului amicitiei, nu am întors spatele în 1988 Terezei și lui Dan Petrescu?

Oricum: în ziua cînd avea loc ședința secretă, și în comitet restrîns, de excludere a mea din catedră, un locotenent de miliție s-a prezentat la șeful scării din blocul unde îmi duc veacul și i-a luat un interogatoriu la sînge despre mine. L-a întrebât dacă vin beat acasă, dacă fac scandal, dacă deranjez oamenii, dacă se adună intelectuali la mine, dacă aduc femei sau bărbați i tak dalse.

Oricum: în ziua cu pricina, aflîndu-mă eu la Casa Universitarilor și dispărînd un moment să dau un telefon, mi s-a furat din geantă portmonedul, care nu conținea decît legitimația de lector și aceea de C.U.I. Straniu, nu?

Oricum: Consiliul profesoral a dispus excluderea mea din învățămîntul superior în

Horia Santău

urma unei caricaturi odioase de ședință, amintînd de sinistrele abuzuri ale deceniului obsedant, care continua să întineze istoria secularei Universități ieșene. Menționez cu această ocazie că am solicitat, de-a lungul întregului semestru doi al anului universitar ce s-a scurs, aprobarea șefei de catedră, a tovarășei V.G. pentru o vizită turistică și mi s-a spus că nu e sigură că o voi avea, că nu prezintă garanții morale și politice, drept care în ultima instanță am și renunțat să cer caracterizarea în ședință.

Așa că, Tovarășe Rector, contest temeinicia juridică și umană a deciziei Consiliului profesoral al Facultății de Filologie și solicit respectuos rediscutarea cazului meu în cadrul autonomiei universitare și instituționale, în afara oricărui amestec al altor instituții neuniversitare, cerînd totodată reintegrarea mea în învățămîntul superior ieșean pe vechea funcție, pe care, așa cum am arătat, o merit cu prisosință.

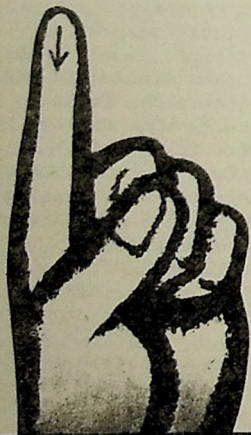
Indepărtarea mea din învățămîntul superior, pe fondul de defăimare și persecuție ce mi l-am adus la cunoștință, ar constitui o pată în istorie Universității, o ilegalitate juridică și un act dezonorant pentru condiția intelectuală, etică și umanistă a acestui sfîrșit de secol. Aștept respectuos judecata dumneavoastră nepărtinitoare, sine ira ac studio, încrezător în înaltele dumneavoastră calități intelectuale, profesionale și umane¹⁰.

Al dumneavoastră -
încă - subaltern
Luca Pițu

Azi, 14 septembrie 1989

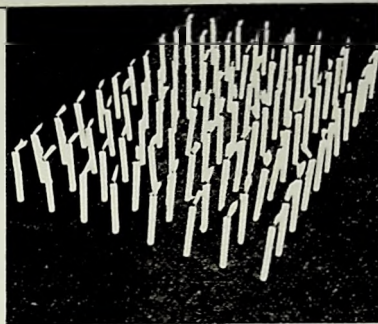
POST-SCRIPTUM CU 10
DIGRESTUNI
POSTREVOLUȚIONARE LA
SCRISOARE.

Digresiune
postrevoluționară 1: La
data compunerii celebrei
mele epistole de
contestare, în septembrie
trecut ciudata asociere a -

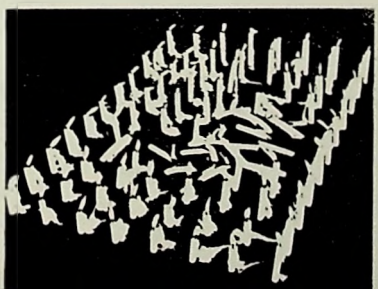
francezei cu rusa era cunoscută populațiilor bahluiene sub intitulatura Catedra de frusa. De la galicul frousse, "groază", și indigenul Frusa.

D.p.2: Vă mai aduc la cunoștință următoarele, anume că impulsul meu prim a fost să botez memoriul prezent "Scrisoare de refuz și să-l semnez "L.P. doctor în filologie și refuznik". M-au deconsiliat s-o fac și Tereza și Dan Petrescu, sub motiv că le-aș fi dat gagiilor un argument imediat de desfacere a contractului de muncă prin litera A.M-au deconsiliat pentru că ei, de bună-credință, nădăjduiau, fie și cît un vîrf de unghie, în eficacitatea protestelor și memoriilor. Cu greu am reușit să-i persuadez că trimiteam misiva respectivă pentru frumusețea gestului "grăbit să arăt autorității spăimite de zandramaua univescuară că nu toți locuitorii spațiului mioritic nu au cojones, că -adicătelea-aveam, chiar dacă mai mititele. Ceream, la finea intervenției, autonomia instituției, însă, mărturisesc cu mîna pe mon couillon gauche, consideram în același timp cererea mea un act gratuit, fără avenir. Dar avenirul, cum s-a văzut după 22 decembrie, mi-a tras clapa. Pe de altă parte, misiva de contestație are două variante, 1+2, cu multe osebiri de ordin stilistic. De ce? Deoarece am depus-o la registratura pe 14, ziua vizitei elicopterizate, și nu era funcționara la registratură ci plecată într-o întîmpinare. Intre timp copia din buzunarul de revolver mi-a dispărut ca prin farmec în tramvaiul de Tătărași, așa că a doua zi, după o noapte consacrată travaliului de rewriting, m-am prezentat la reacțiunea instituției univesitare cu varianta 2, mai amplă, mai depășionată, mai bogată în ilustrații, drept care am și

împins-o, acum că roata devenirii i-a dat statut de document... literar, revistei "Moldova". Varianta 1 poate mai pe hirea ardeleanului concis.

D.p.3: Și voi, arădanii voi, Gheorghe Săbău, Valentin Constantin, Ioan Galea et alii, și voi ați luat parte la Serile dialogice, ba chiar, dacă nu mă înșel, la ultima - imediat după Perchezitia și Anchetă din 18 aprilie 1983 -, ca invitați de onoare și cinești de valoare, iuți la filmat, iuți la plimbare. Toți dialoghistii își amintesc masa rotundă, după vizionare din barul studentesc. Eu reamintesc vizită valentiniană la mine, pe Corabia Nebunilor, în Cartierul Latrin al Nicolinei, și faptul că laudele de sine, profesionale, didactice și obștești, ce mi le aduc barbateste (în versiunea 2 menționez chiar epifania nițiliană la săptămîna culturii arădene) au ca scop doar să ilustreze o nouă specie literară, aceea ecenemiastică de tip autolegios, neavînd eu prin textutul de față intenția de a apuca os de ros la Marele Chiolhan post-revoluționar nici

coliva Vechiului Rejim. Inețt rog cetitorul să văză în autolaudele față cu instanța rectorala figuri retorice inutile, dovadă că n-au convins pe nimeni și n-au determinat reintegrarea mea în baraca univesitară. Dimpotrivă. D.p. 4: Le-am aflat și înainte de aceea, prin Liviu Cangeopol, căruia îi telefonase Dan Petrescu, pe care îl înștiințase Al. Călinescu, căruia decanul, Al.A., ca românul imparțial, îi transmisese mișcarea ce urma s-o efectueze a doua zi. Idealul nu-i oare să cumulezi strugurii colaboraționismului și glorioară rezistenței interioare?

D.p.: În sensul că V.G. șefa, a interpretat silențiu neluatorilor de cuvînt drept adeziune la teza univescuară aparata vijelios de tovarășii T.P., A.S., P.S., M.P., M.M.. Ceea ce ie-a obligat pe doamnele Maria Carpov, Adela Hașiu și Ana Dorobat să iasă în arenă, să-l apere pe cel în curs de tapizare și să-și merite cu prisosință epitetul de "iresponsabile". D.p.6: Nu le-am initializat, firește, pentru că ar fi negative, nomina odiosa. Ci pentru a nu se crede cumva că as fi mai vindictiv, mai resentimentar, mai ranchiunos decît papa, ori hotărît să asmut asupra lor furia poporană, nu, Doamne ferește. Ci de teama, de frousse, de frusa. Majoritatea decidentă în noile comitete și comiții, ahtiate să profite de avîntul autonomiei instituționale, e compusă de asemenea nume, ce-și apără în continuare privilegiile în cadrul "noii nomenklaturi libere". Lor, amărăților, lor, studenților, cotul și pișcotul.

D.p.7: Teza că-s maniac sexual și impotent aparține tovarășei P.S., în timp ce colega ei de

(urmăre în pagina 12)

(urmare din pagina 11)

Protocol și Protoconerii,
M.P., mă crede autorul a
trei violuri și de o
sexualitate efrenată.
Adevărul e că sînt un mare
timid, dar asta nu displace
damei. În timpul detenției
domiciliare, una, anonimă, a
și înscris pe ușa gulagului
meu un emoționant I Love
you!

D.p.8: Intrebarea e foarte
retorică în context. În
realitate știam eu prea
bine de rest: convicțiunile
religioase ale părinților,
legăturile cu lectorii
streini, ancheta din 1983,
refuzul repetat de a
penetra în partid,
expulzarea Annei Alassio,
Scrisoarea către un amic
occidental, trimisă și prin
poștă normală spre Vest, în
care portretizam pe
auzitorii de la Catedra tov
colon Botirlan. Și atîtea și
atîtea altele.

D.p.9: Mai raportez
supus că, după accesul la
statut de arestat
domiciliar, mi-a dispărut
din dulap și ultima
legatură birocratică, deci
formală cu Universitatea;
legitimitatea de B.C.U., asta
în timp ce eram scos sub
paza, flankat de doi Paduchi
ai Mortii și cu o mașină în
spate, să achit cele două
amenzi pentru interviurile
de la Europa și Voce. (Atît
costa un interviu: 500 de
leuscani, plătibili la
militie pe formular de
contravenție auto). Intenția
era clară: periferizarea
auctorului, distrugerea
structurii de sprijin a lui
Dan Petrescu și, în genere, a
oricărei rezistențe iasiote
la limbricizare.

Dp.10: Nu erau limbi
date Arhontelului
universitar. Doar expresia
sincerei mele admirații
pentru forța științifică a
matematicianului în
cestiune aflat sub
securitara presiune.

C r o n i c ă de moravuri

Domnul viceprim-ministru al
guvernului provizoriu, Mihai
Drăgănescu, a soluționat ini-
țiativa revistelor "Cuvîntul"
și "Amfiteatru" (două dintre
cele mai bune publicații ale
momentului) de a se desprinde
de grupul de activiști UTC și
UASCR (în număr de șapte). Cu
adresa nr. 455/19.03. '90 l-a
confirmat pe activistul
Dinu Marin în funcția de re-
dactor-șef.

GRUPUL "UNU" invită Ministe-
rul de Interne, pe toți lucră-
torii Poliției, să acționeze
în orice împrejurare în con-
formitate cu propriul statut,
cu regimul democratic de cu-
rînd restaurat la noi în țară
și cu legislația în vigoare.

Prezenta invitație este pri-
lejuită de tratamentul la
care a fost supus studentul
Dan Ghinea de la Facultatea
de cibernetică din București.
retinut în mod abuziv de Poli-
ția Capitalei începînd cu data
de 7 martie a.c. și supus unui
tratament incompatibil cu pre-
vederile Declarației Drepturi-
lor Omului.

(urmare din pagina 2)

JR

fi mai expliciți : cine
anume face această afirmație
R.- Mai explicit: există
voci care nu se revendică
de nicăieri, ceea ce este
tot mai des un indiciu că
reprezintă totuși pe cineva,
adică F.S.N.-ul.
J.L.R.- Cu privire la
ajutoarele umanitare
acordate României, îmi pun
și vă pun întrebarea dacă
România se poate lipsi de
aceste ajutoare umanitare
și economice, dacă poate
să trăiască autarhic, adică
sa devină o Albanie
comunistă ?
R.- Va mulțumim.

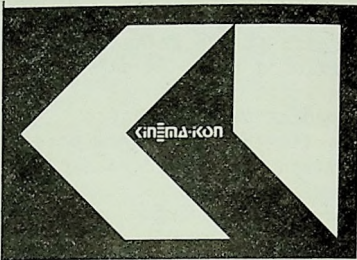
COLEGIUL DE REDACTIE

Valentin Constantin, Roxana Chereches, Ligia Holuță, Florin Didilescu, Ioan Galca,
Călin Man, Dumitru Mărcuș, Gheorghe Săbău, Viorel Simulov, Iosif Stroia
Liliana Trandabur

CLUBUL DIN ARAD mulțumeste
ASOCIAȚIEI din NANCY DE
AJUTOR pentru ROMANIA

(A.N.A.R.)

care prin reprezentantul
ei, domnul J.L. Rivière,
a oferit posibilitatea
editării acestei publicații.

ÎN NUMĂRUL VIITOR
VEȚI CITI:

°CURZIO MALAPARTE -
"TEHNICA LOVITURII DE STAT"

°CE ESTE O CAMPANIE
ELECTORALĂ?
(a n c h e t ă)

°CONVERSAȚIE
CU DOMNUL RIVIÈRE despre
TEHNICA DEZINFORMĂRII ÎN EST

Tipografia CDSA & "Precizia"
Arad

